

eno jedino telo s svojimi vlastnimi narodnima pod jednim jednim poglavarom. Velik korak k občemu zjednotenju jugoslavenskih narodov, kaj se ho čina zdaj, ki v srcu toliko slavencev skrivaj stoji, kakrma želja, se s srodniškim brati pod jednim poglavarom združiti, izgovoriti? O zdaj ho kladimo voz jedinega vse narode jugoslavenske bratstva obsega od mlkih krajev, kjer Serisko-podunavska Vila v kolu narodna se vije, do veličinskih gor, kjer za Triglavom žarko solnce zajde! O sludka slova jugoslavenska! v tvojih ravnanjih nam blahota ročica bodočosti svetle, bez tvoje pojane sednoročaja nade savrsta tvoje krasno odelo razpenji! Blaga doba, ne čakaj dolgo! Pridi, pridi! —

Dunaj, Dr. Unger, profesor modroslavja v Ljubljani, je za vsolja siročine hiše na Dunaju postavljen, in z naslovom cesarskiga svetovaveca počasten. Ministerstvo aka je čestilga profesorja Seabera iz Berna za učitelja českega jezika na Dunajskim vseučilna postavilo. (Slav.)

Galicia in Vladimiria.

Prizko „Narodne noviny“ pripoveduje sledeče od Rusov. Ko so se Rusi iz Ogerskega v svoje domovino vrnili in slova eno galicisko vas bli, je moka gospa narodne pesmi Kozakov igrala. Rusi slišati domače glase, stopijo razkonj, in so počasi zaredoma zamzajo v sobo, kjer je gospa igrala. Le kamlo začnejo v veliko zadrženo igravko po svoje plesati. Njej je to jako dopadlo. Začne jim torej ono za drugo prav živo igrati, in Kozaki z veselim vpitjem dalej plesajo. Ko se gospa vtrudi in neha igrati, se plesavci v krog vstopijo, eden vzame kape na glave verje nekaj penozov vanjo in za njim vsi drugi. Ta zbirka potem gospej dedo, in ko ona začudjena prasa, kaj ima to pomeniti, dobi za odgovor: Car jim je zapovedal za vse plačati, in kar Car zapove, to se mora zgoditi.

Legija slabiga kmetia.

(za kakov, ktero pridejo še ta mesec v naših z nadpisani: „štetja, srečni kmet“.)

Ko sim v dvajseto leto svoje starosti stopil in se vsiga naučil, česar je pri hišnim gospodarstvu treba, sim bil brata svojiga očeta, kateri je nekaj ur od nas stanoval, za blagajen prepusten. Otročje je mojega občeta na to prosil in privolil so tim rajši v njegovo prošnjo, ker hi bili radi njegovo celno gospodarstvo, ktero jim ni celo nič dopadlo, prepustiti, in radi višnje, do bi se jez v polju gospodarstvu in na polju vadili, hi je bilo od mnogih različno. Zakaj mislil so, če se narode mlad človek tudi pri slabim gospodarstvu kaj učiti, in ker človek ne ve, kaj na to prikažejo stvari, je dobro, praje jim pomagati. Njih poglavitni namen pa je bil, varoh zvesti, kakaj gre brata vse narediti, da bi mu se svetovali in pomagali,

da bi hi bilo uspešno. Naj oče niso nikoli samo na očeh gledali; vselej so tudi na druge pogledovali. Nikoli niso bili bolj veselji, kakor kadar so slišali, da se svojima bližnjima in svojim prijateljem dobro svetovali, pomagali in stan zboljšali. —

Med sim tadaj v svojim učen in dvajsetim letu vo službo.

To gospodarstvo je bilo, se ve da, vse drugačno od našiga. Svet je bilo velik; veliko več ga je bilo kakor pri nas. Pa se njive niso bile ne obdelane, kakor hi bile izele biti, ne dosti pognojene, zavoljo pomanjkajja živine, ktera ni imela potrošna kije. Mnogo in obirniga čelna so imeli; silno slabe četve so malo donosile; in ker je živina pri težkim delu več slaba kakor spora, in med senam več bievaja kakor dovalo in drugo točno trave čerla, je bila medla, silna in nikoli je niso mogli z dobitkama popdati; kmet sam je bil, tako se mi je vsaj zdel, zavoljo mnogih praznih dni nevoljen in zavoljo tega tožljiv. Svoji veliki družini je prepustil delo; imel je tri sinpce, dve dekli in še tri hčere, sedemnajst, petnajst in trinajst let stare dekleta, ktero so bile že dovolj močne in terdne za vsakotere dela. — On pa je zdaj tu zdaj tam, zdaj to zdaj ono opraviť imel. Zdalj je imel kako kapejo in je v kerčini sedel; zdaj je imel v kovanci, pri kolarju, pri vervarju kaj za kerpati in je postavil cele ure v kovanci, pri kolarju in vervarju. Tako je pol čauva preteklo, druziga pol čauva je mogel v mesto iti, to in ono reč kupiti. O praznikih in nedeljah je sedel v pivnici, je zavoljo delatiga čaua kvartal; igral je za bel krah in od ali bir. Dostikrat je nesel večer rano polno belega krah in večkrat tudi od ota težko glava dan. Spal je potem drugi dan blizo do a polnoč, krah pa je prepustil vselej svoji zeni in svojim otrokam. Tako se je njegova družina naučila čerati krah zavrčati in so za bel krah vsak vsnar dali, hi so ga tu in tam vjeli, on pa, oče, se od neprošnjajjane vse okrogel, je bil v ponoselja spali. Znače bi si moglo biti, kakor da je v krogu pilcel zavoljo svojiga neprovdarjenih krahov. Kakaj barantaj je z vsaki rečmi, s kobji, s vrvmi, volni, kozli, pi, s jivami, s senčnat. Vse je imel vsak dan na prednji in vse je zapeljil povni. Dostikrat je barantaj samo zavoljo njaje. Imeli sose kobjaj čaua dal čerati vole, danis so, imel drugo njivo. Nod kmet je bil prav dostikrat pri gospodih. Tam je mogel dostikrat celo dni pred vrstni sedeti, ker je bil prijatelj se za vsakotere reči braniti, in ker si je to pravice vedeti z vsaki v barantajih na glave nekajaj, je bil tudi vedel narode. Misli so je vedel silno v glavi varilo, in dostikrat so je ho, krahovica sima prav mnogokrat povzeli, hi se clo v delavskih kajaj in pivnici pobječevali, vunder si z vsake svoje prepustjenosti čerane zrasel. Tako sim bil zavoljo in moget trake slabajave in varjenosti drugajajaj življaja tako varjen, da sim se celna vsojega vrniti. Danis imo se hi je pa do vse njegove okladnje stalo.

konj sprajen iz domačjega platinu mu je bila prevelika, nekakajna je mogla biti; sukajo je mogel imeti iz svojega sukaja, v mestu naravnost; krajše ali izidar v vase mu je bil prevelik; biš (pajlja) je mogel imeti s čer- nim namjen prevlečen in svitlo škorne. Do- ni jih je mogel zavolje teh novak od svo- jega brata, mojega očeta preseliti. Pa nič več ni pomagalo. Proti sinu je zopet vrnilo žalost in iz souzja na somenj. Na- kon smo gnoj na ujive vozili, je svojega do- lega neposrednega konja pred vole vpregel. Že ne vem, kako se je zgodilo: Lukrat se nekaj uplašil, bera in divja. Moj stric zdajci potleče. V strahu se konj zaplete, stric ga roči in kabočno hvale je imel za to? Da je konj živignil in mojima stricu omo reko razdrlil.

Na nevroča je pa kmalo še drago ro- čilo, in tretje in četrto. Malokdaj ostane omo nevroča sama, pravi pregovor. Kakor omo ureča drugo roči, tako prinese tudi omo nevroča drugo. Treba je, se prve nevroče vrnoviti. Kako je težko si pot k sreči na- delati in vgladi. S težavnimi le je mogoče n. omo in prve stopajo sreče priti.

Če velja posebno v kmetijskim gospo- darstvu, v katerih se omo iz drugiga snuje.

Župan v vase je pred štirimi tedni usel. Moj stric je bil zdaj tudi gospod župana, in to je bila njegova popolna nesreča in pogaba.

To vse zvedeti, pridejo moj oče k stricu, na svojo posledajo misel povodati, mene pa tudi iz hiše in nezaj k sebi vzeti. Kakaj mi je stalo leto je pretelka. Moj oče se bliš od svojega brata v veselje, rjbi bi pa rekli, sprav neznamenno obližjem sprejeti. Kakor hudobija koresine počuje, tako dela. Pa ravno to je storilo, da se moj oče za- lostal, prav tako in naposled samo to rekli, da se prikleni, na zopet k sebi vzeti. To je gospod župana zlo zlo v serce zahelo in rekli je, če ima namen, meni vse njegovo premoženje prepustiti, če njegovo narstariši ali drugo hčer v zakon vamen. Moj oče se rekli, da se to že zavolje ilahte ne more privoliti in odvetovali so mu, kaj tneiga storiti, ker se ni stor mož. Ker je pa le si- mter vnanaj, se oče to reč moji namoti in moji velji prepustiti. Brez da bi se bil ja delje promišljeval, sin mu rekeli, da bi nje- gove hčere ne vzeti v zakon, če bi prav rod ni ne branil, in to samo zavolje tega ne, ker se bojim, da bi se strici lahko po lu- din izgleda svojega očeta vergi. Odkrito- serčno sin mu rekeli, da ni je žena slabija nadarjena gausoba. Če mi je sicer zdaj tudi, kakor te dve obo njegove hčeri, kar nje- na nadarjanje utiče, zlo dopada, bi vunder aličel ne mogel sklepa narediti, se z nje naroditi, iz straha pred hudobnim izgledom. „Dobro“ — so mi rekli oče — „to mi zlo denalo, in ravno moja boječnost pred mojo izgledom, ktera sčunan naribniči serca in- priči, je tudi kriva, da te in te hiše van- mam.“ Povodil so stricu moje misli, so ga in o čemsi hratko postavili, in so njemu mo- delje prepustili. (Konec sledi.) (Pr. Slov.)

Celovec 17. Novembra 1900. Slove- nski razgledi so od nekaj časa čisto utišali. Pri visoki in nizki, pri mesalih in dobo- skih obilnih, tudi pri volih, vola kraljicih, razsira upolnaja novih urad, razsira odno- bočajenja zemlje itd. kratke; novost so Slo- venci, ktera ih čres 100,000, omo pomisliti in zanesaroti. Niuno v istane zopovest, ka- ke de uradi, komisije itd. od carike bene- de nič vediti morejo; kako se predreajo Slovencev karavne, in po usavi in, ustro- mo pravice kratiti. Vsači slovenski mero posušati povelje svojega gospodarja, kakaj bi uradniki ne morali spoznavati besede svo- jega gospodarja, to je: omoja in ljudstva? Če smo misli, da je od upora kak shrivni vna- priči, ktere postavte razsira jednoke, raz- nosni vola narodov in junakov aliter tak za- tajke opozovati, in se le bolj po carini nezakim kopite obznaniti. Ali možni omo so; na višavi na nas Slovence, in Slavjan upeli, boljli veter voje, kako v usavi. To nam priča čerjavni zakonik, to nam priča, kar smo doses doživeli. Dones je dočel k takaj- dnaj spolniji neki carinski patent same v slovenskim jeziku; nobeden tisti vicoho udelež gospodov ne razumi, ne sam brati; smenjava čres smenjavje! re-patrični (opi- sati) se vendar le mora; nič ni drugje, kako jednega tisti znamenovani in navede- nih Slovencev pejšnati in poročati. Tako se je tudi zgodilo; je sam jednace Nancu tisti patent razkladal. — Pri vola uradih je doči Slovencev; 5 — 3 krat je jih slove- nsko društvo po Celovcah nevlanih vabilo, k družtu pristopiti, slovenske družopie pre- birati, slovenske slovnice v raku vnači, — pa pomohovali so se, nač neznanu prome- petnoče omilovali so tisti gospodi, in se mon- de zaobljabili, Slovencev se omo nič vnači, utajiti jih. To je, nezakni veličnaji, predre- niki, in njih namestniki, vnači beseda volič- ko velja, vnači oblast dajati serga; pa vunder 110 čisto slovenskih far, in čres 100,000 Slovencev na Koraskim ne serce premo- viti, ne prenaroditi, ne utajiti; razsira in pravice presede in trehodi vnači obznan, in vnači sio; in list 01 Slovencev priči, da so ova doba približajo; „vnači sio de vna- mena?“ —

V bukvarnici J. K. Jerotina se dobi:

Verkauf und Herausgegeben
von
J. K. Jerotina